

G. ISTVÁN LÁSZLÓ (1972) Budapest

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

Első altató

Csak az ember altat,
 az állat nem altat.
 Ami a Napnak szentület,
 az állatnak fényhalasztás –
 az ember a fény halálát
 ebből érti, úgy halasztja,
 áttér csak egy újabb napra,
 sötétforgó fények rendjét
 egyszerűen átalussza,
 csak az ember altat,
 az állat nem altat –
 édesanyád altat téged,
 viseld el a sötétséget,
 sötét torkát, sötét mérgét,
 viseld el a sietséget,
 ahogy a fény árka
 tested visszakozásra,
 lelked visszaadásra,
 szíved ki-kihagyásra
 hívja, nyílhat a lélek hídjá.
 Csak az ember altat,
 az állat nem altat –
 sötétségbe úgy ereszt le,
 mintha szemével temetne –
 aztán a szemedbe tenne
 mindig újabb ágakat –
 felkaristolja, nézésbe hívja,
 kipattantja támadat –
 csak az ember altat,
 az állat nem altat.

A Szentlélek balladája

Ott volt a sarkon a galamb, mintha
 két mankóra támaszkodott volna.
 Sátrás szárnyai szememhez
 túl közel rebbenő
 függönyök. A felmosóröngy szagú
 szárnyakat belélegezni – erre emlékszem,
 mikor földre tettek.

Ott volt a sarkon a galamb, két
 mankóját nekem adta.
 Sátrás szárnyai szememtől
 túl távol rebbenő

függönyök. A felmosórongy szagú
szárnyakat kilélegezni – erre emlékszem,
mikor égbe hívtak.

Ott van a sarkon a galamb, két
lábam a mankója, sátras szárnyaim
mindegyre használja – nem
emlékszem se földre, se égre.

